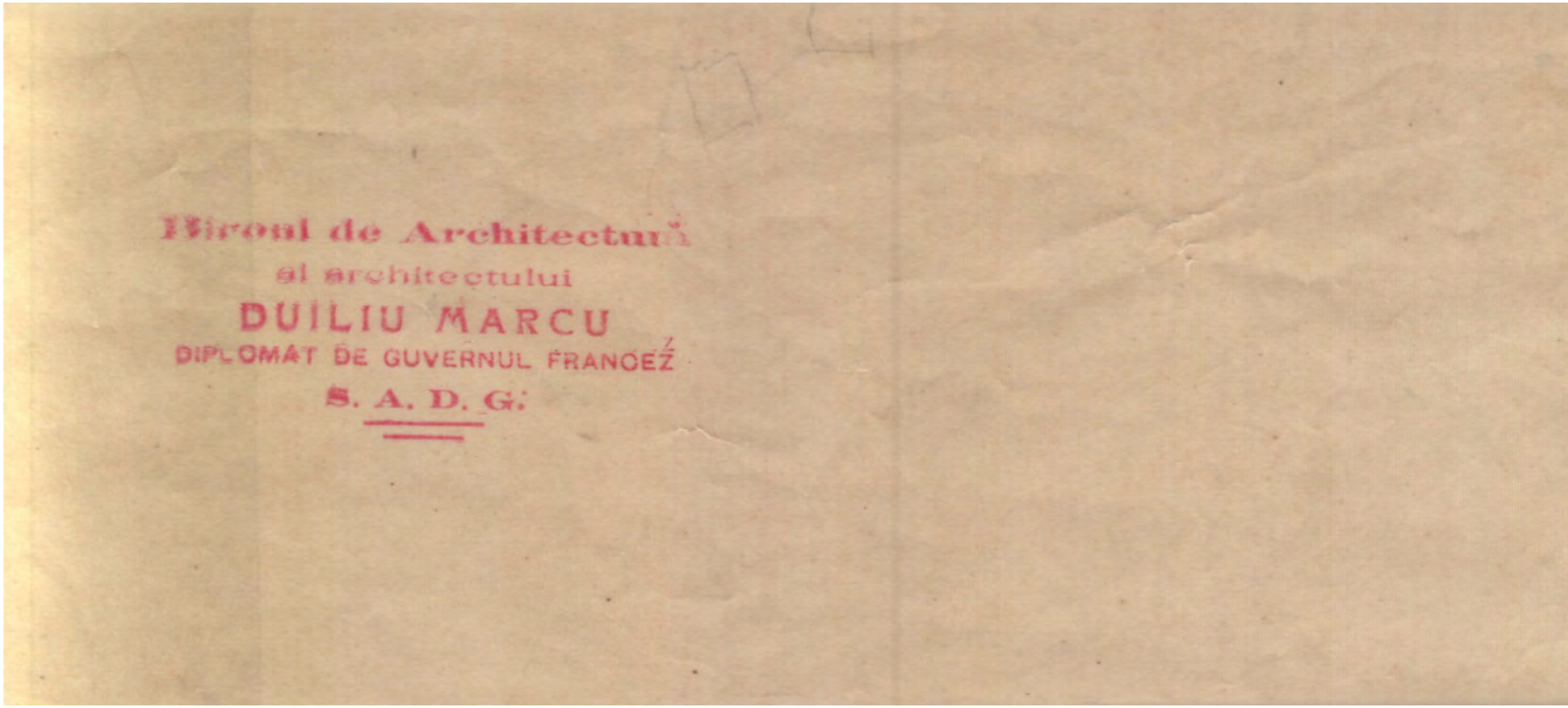
DUILIU MARCU - SEMICENTENAR 1966-2016

2016 - ANUL „DUILIU MARCU”

„Preocuparea mea de a găsi soluții originale româneşti, de a lua din arhitectura clasică numai claritatea, simplitatea, ponderea, euritmia, proporţiile, meticulozitatea studiilor de detaliu, precizia execuției [...] au constituit pentru mine o linie de conduită, un crez care mi-a servit ca îndreptar în întreaga mea activitate. Iată în ce împrejurări am încercat să creez.”

(Duiliu Marcu, Duiliu Marcu – Arhitectură, 1912-1960, Ed. Tehnică, 1960, București, p. 21)

Ştampila Duiliu Marcu în 1915. Arhivele Naționale ale României - ,,Donația Duiliu Marcu''

1. PREZENTARE ARHITECT

1.1. BIOGRAFIE

Duiliu Marcu este cel care dovedeşte o polivalenţă ieşită din comun în arhitectura românească, fiind personalitatea acesteia care se confundă practic cu aproape întreaga evoluţie a arhitecturii noastre.

În acest sens, activitatea sa profesională se desfăşoară pe parcursul a peste 50 de ani (1912-1966), timp în care la conducerea României democratice se schimbă patru regi (Carol I (1866-1914), Ferdinand I (1914-1927), Mihai I (1927-1930 şi 1940-1947) şi Carol al II-lea (1930-1940)) şi, ulterior, se instaurează regimul comunist. Mai mult decât atât, destinul arhitectului este legat de familia regală şi mai ales de personalitatea lui Carol al II-lea.

Născut la Calafat (25 martie 1885), Marcu provine dintr-o familie modestă. Mama sa era fără ocupaţie, iar tatăl său căpitan în armata regală. Studiază la şcoala primară din Fălticeni, iar clasa întâia de liceu la Dorohoi. În anul 1900 se înscrie la secţia reală a Liceul Carol I din Craiova - inaugurat cu numai cinci ani înainte, chiar în prezenţa suveranului, pentru a continua studiile. Aici se remarcă prin note foarte bune la desen, obţinute în fiecare an de studiu, în baza cărora i se conferă numeroase premii.

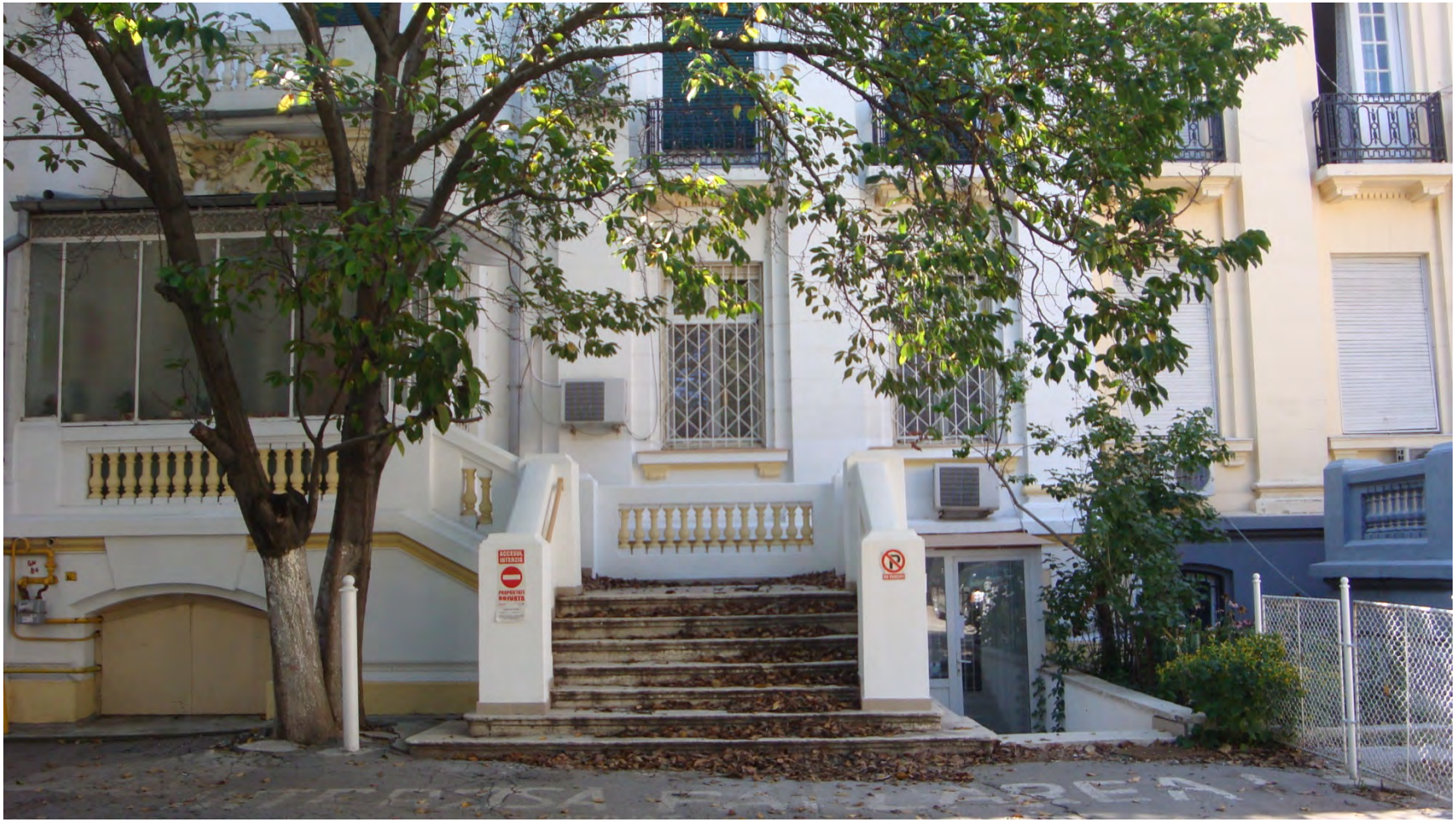
În 1905, decide să urmeze cursurile Şcolii de Arhitectură din Capitală, fiind primul admis. După doar un an pleacă la Paris, unde studiază la celebra Şcoală de Arte Frumoase. Se întoarce în ţară în 1912, în calitate de arhitect diplomat al guvernului francez.

Istoria activităţii profesionale a lui Duiliu Marcu este inventariată chiar de arhitect, în monografiile Architecture 1930-1940 (publicată în 1946, în limba franceză, la Imprimeria „Bucovina" I. E. Toroutiu, Bucureşti), care cuprinde 20 de lucrări realizate în acea perioadă, şi Arhitectură 1912-1960, publicată în 1960. În aceasta din urmă, sunt prezentate 50 de lucrări ale lui Marcu, din cele 150 realizate în anii în care a profesat. Acesta îşi împarte cariera în trei etape, care se suprapun într-o mai mică sau mai mare măsură:

- etapa „lucrărilor de concepţie clasică", a arhitecturii academice, eclectice, care se întinde din 1912 până în 1925;
- etapa „lucrărilor de arhitectură de tradiţie", a arhitecturii neoromâneşti, desfăşurată între 1920 şi 1930;
- respectiv etapa „lucrărilor de arhitectură românească modernă", dintre 1925 şi 1960, anul apariţiei lucrării.

Cu toate acestea, lucrările arhitectului au fost realizate, aproape în întregime, înainte de anul 1945.

Ulterior, el s-a dedicat în principal activităţii didactice şi a efectuat unele studii urbanistice.

Casa Duiliu Marcu, Şoseaua Kisellef nr.55

1.2. OPERA

Opera lui Duiliu Marcu nu poate fi înţeleasă şi nici nu ar fi putut fi realizată, fără „problema şantierului". Era o chestiune esenţială pentru el. Nu avea linişte, până nu executa lucrarea cu oamenii aleşi sau acceptaţi de el, pe care începea, apoi, să-i chinuie, să-i piseze. Maestrul spunea: „Orice şantier trebuie tratat ca un copil. Întâi îl cerţi, îl asupreşti, îl educi - apoi îl lauzi şi iarăşi îl chinuieşti."

(Adrian Oprea, Duiliu Marcu 1885-1966 – revista Arhitectura, nr. 4/ 86, Bucureşti, p. 62)

1. Arhitectura clasică

Prima perioadă, cea a academismului francez, stă sub semnul influenţei studiilor superioare urmate la Paris. În monografiile amintite, arhitectul mărturiseşte că „în epoca 1912-1919, lipsită de liniştea necesară unei activităţi continue, am încercat să studiez mediul în care aveam să trăiesc şi să produc, trasându-mi ca program de a mă folosi de cele două curente de arhitectură ce se desenau la noi în acea epocă: curentul academic şi cel al arhitecturii de tradiţie. Cu cel dintâi eram familiarizat încă din şcoala pe care o urmasem [...]" .

Prima activitate profesională din cariera sa este colaborarea cu Nicolae Ghica-Budeşti la extinderea clădirii Universităţii din Bucureşti. Aceasta s-a desfăşurat între anii 1912 şi 1913. Coincidenţă sau nu, edificiul precizat reprezintă cea mai veche construcţie realizată de un arhitect român cu studii superioare, efectuate la Berlin, Alexandru Orăscu, astfel că Duiliu Marcu are posibilitatea ca, cu ocazia primei sale manifestări pe plan profesional, să îşi pună amprenta chiar asupra celei dintâi clădiri publice realizate de un arhitect român. Ce mod fericit de a începe o carieră de succes! De fapt, Universitatea din Bucureşti este imobilul care „deschide" veacul de modernitate al arhitecturii româneşti.

Pe lângă colaborarea cu Nicolae Ghica-Budeşti la extinderea Palatului Universităţii din Bucureşti, cele mai importante lucrări ale lui Duiliu Marcu din perioada clasică sunt casa inginerului Constantin M. Vasilescu, construită în Bucureşti, pe Bd. Lascăr Catargiu, la nr. 54, precum şi alte două locuinţe din Craiova. Dintre acestea din urmă, una reprezintă o transformare a faţadelor unei construcţii din secolul al XVIII-lea, casa Vrăbiescu, şi a fost realizată între 1914 şi 1915, cealaltă fiind un edificiu nou, construit între 1913 şi 1915.

2. Arhitectura de tradiţie

Cea mai valoroasă iniţiativă stilistică proprie este, fără îndoială, sinteza modernismului cu arhitectura clasică, deoarece din această nouă concepţie rezultă cele mai importante şi mai spectaculoase opere ale arhitectului. Cu toate acestea, modernismul nu este singurul curent asupra căruia Marcu îşi lasă amprenta, elaborând o viziune şi o concepţie proprii. Dimpotrivă, acelaşi este şi cazul neoromânescului, unde Duiliu Marcu propune o alternativă, o manieră originală de a aborda stilul naţional: este vorba despre „stilul neobizantin" sau „arhitectura românească de tradiţie". Cu această ocazie, arhitectul caută originile vechii arte feudale româneşti şi, în acest sens, identifică influenţele bizantine, cărora li s-a dat, în Ţările Române, o interpretare regională. În orice caz, arhitectura neoromânească a lui Duiliu Marcu este una epurată, lucru care se observă cel mai uşor din interpretarea elementelor decorative. De altfel, creaţia sa preconizează evoluţia ulterioară a stilului, care se îndreaptă cu paşi repezi spre simplitatea, raţionalismul şi funcţionalismul caracteristice operelor târzii ale lui Paul Smărăndescu, spre exemplu.

Demersurile lui Marcu în planul stilului naţional încep, caracteristic pragmatismului său, prin studiul intens al arhitecturii vechi româneşti, ocazie cu care arhitectul întreprinde mai multe călătorii în întreaga ţară. Această cercetare se concentrează în special pe stilul brâncovenesc (Palatul de la Mogoşoaia), pe culele şi casele ţărăneşti din regiunea sa natală, Oltenia, precum şi pe mănăstirile din Moldova (Iaşi, Baia, Râşca, Văratec, Agapia, Secu, Sihăstria, etc.). Astfel se explică prezenţa atât a influenţelor bizantine cât şi a celor regionale în lucrările neoromâneşti ale lui Marcu. Din acelaşi motiv, arhitectul atribuie stilului naţional şi denumirea de „stil ecleziastic sau neobizantin". Această denumire este folosită atât pentru stilul naţional în ansamblul lui, cât şi pentru creaţiile neoromâneşti ale lui Duiliu Marcu, realizate în special în perioada 1920-1930, doarece acestea prezintă elemente decorative de provenienţă bizantină. În pofida acestui fapt, arhitectul este un promotor al unui stil sobru, concis şi simplificat.

Din punctul de vedere al arhitectului, simplitatea este mult mai în măsură decât abundenţa decorativă să ofere o satisfacţie estetică: „Deşi aveam o mare înclinaţie şi chiar uşurinţă la desen şi pasiune pentru ornamentaţii şi decor, totuşi am devenit mai târziu adeptul arhitecturii simple, fără belşug de ornamente, care, prin justeţea proporţiilor şi [prin] armonia plasticii, trebuia să dea ochilor şi raţiunii cea mai deplină satisfacţie." În ciuda faptului că această concepţie justifică, în principal, trecerea arhitectului la modernism, ea este relevantă şi pentru înţelegerea operelor sale neoromâneşti, care parcă anunţă ulterioara abordare modernistă.

În monografia deja amintită, Marcu analizează nu mai puţin de optsprezece lucrări ale sale realizate în „arhitectura de tradiţie". Cele mai importante sunt Casa Dr. Dobrovici, din Capitală, de pe Bd. Lascăr Catargiu, nr. 40, realizată între 1922 şi 1925, Şcoala Politehnică din Timişoara, construită între 1922 şi 1930, refacerea Teatrului de Stat din Timişoara, (între 1923 şi 1927 este realizat, în prima etapă, interiorul), Pavilionul României la Expoziţia internaţională de la Barcelona (1929), Cinematograful „Capitol" din Timişoara (1930) şi Vila Constantin Buşilă din Sinaia (1926-1930). La acestea se adaugă vile realizate la Reşiţa, la Anina, la Costineşti, la Balcic, la Sinaia, precum şi alte proiecte care nu au fost realizate.

Toate acestea anunţă etapa următoare a stilului naţional, etapa simplificată, epurată. Transformările se observă în special în plan formal, ca urmare a pătrunderii în peisajul arhitectural românesc a ideilor moderniste, care pun accentul pe rezolvarea funcţională şi mai puţin pe decoraţie. În urma analizei creaţiilor neoromâneşti ale lui Duiliu Marcu, se poate constata că aceeaşi evoluţie a stilului naţional, de la lucrări mai încărcate din punct de vedere decorativ, la lucrări simple, epurate, la care primează rezolvarea funcţională, este caracteristică şi arhitectului. În acest sens, primele două lucrări ale sale, Casa Dr. Dobrovici şi Şcoala Politehnică din Timişoara, sunt marcate de forme „exaltate" şi de o decoraţie mai complexă. Cu toate că primele sale „lucrări de tradiţie" scot în evidenţă în primul rând accentele bizantine ale creaţiei sale, studiul caselor ţărăneşti întreprins la începutul anilor 1920 de către Marcu nu rămâne fără rezultate vizibile în planul operelor sale. Cel mai edificator exemplu în acest sens este pavilionul României de la Expoziţia internaţională de la Barcelona, realizat în 1929. Sursa principală de inspiraţie pentru această lucrare este probabil casa meşterului popular Antonie Mogoş, amplasată în prezent în incinta Muzeului Ţăranului Român.

Politehnică din Timişoara este o clădire fundamental diferită de Casa Dr. Dobrovici, în primul rând prin programul de arhitectură din care face parte, acela al clădirilor publice care găzduiesc instituţii de învăţământ. De asemenea, acesta este primul proiect de amploare realizat de Duiliu Marcu în carieră.

În acelaşi oraş amplasat pe malul râului Bega, arhitectul se va ocupa de refacerea Teatrului de Stat (actualmente Teatrul Naţional şi Opera Română din Timişoara), care fusese grav avariat în urma unui incendiu survenit în anul 1920. De asemenea, Marcu relevă faptul că autorităţile administrative locale i-au cerut, la comanda lucrării, „între altele, ca în limita posibilităţilor să [...] amelioreze şi unele greşeli făcute de autorii vechiului teatru, arhitecţii vienezi Helmer şi Fellner." Modificările, care nu au fost realizate în totalitate conform intenţiei arhitectului, ori din cauza lipsei de fonduri ori din cauza constrângerilor date de o clădire preexistentă şi astfel, de un spaţiu predeterminat, au vizat, după cum era normal, atât exteriorul cât şi interiorul. În prima etapă, Marcu s-a ocupat numai de interior (sala de spectacole, spaţiile pentru public), în timp ce în a doua etapă a realizat transformarea faţadelor. Această a doua etapă s-a desfăşurat între 1934 şi 1936. De aceea, la interior se manifestă influenţe bizantine, în timp ce faţada principală este modernist-clasicizantă.

Alături de Casa Dr. Dobrovici, Vila Constantin Buşilă (sau „casa cu farfurii") din Sinaia este o altă locuinţă proiectată de Duiliu Marcu. Aceasta este situată în apropierea mănăstirii din oraş. În primul rând, nu este vorba despre o clădire nouă, ci de o transformare a unei clădiri vechi, care devenise mult prea mică pentru familia Buşilă. Caracterul intim este oferit de amplasarea clădirii, dar şi de capacitatea acesteia de a se integra armonios în mediul înconjurător, motiv pentru care arhitectul a evitat să împrumute elemente decorative specifice lăcaşelor de cult sau de la alte case mai vechi.

Cinematograful „Capitol", construit în anul 1930, este o altă clădire din Timişoara proiectată de Duiliu Marcu, dar şi o clădire de referinţă a perioadei în care a creat în stilul naţional. Este una dintre lucrările care fac, într-o anumită măsură, trecerea către modernism, către a treia etapă a carierei arhitectului, reprezentând o expresie a neoromânescului epurat, cu pronunţate tendinţe moderniste. În acest sens, Marcu a renunţat la arcele în plin cintru, la arcele eliptice şi la logiile utilizate la clădirile anterioare. De asemenea, interioarele sunt profund moderniste, cu influenţe Art Déco. Marcu opinează că „faţadele pot fi socotite că reprezintă pentru arhitectul proiectant momentul de tranziţie de la stilul românesc tradiţional la cel românesc modern."

3. Arhitectura românească modernă

Trecerea către modernism a arhitectului va avea loc în cele din urmă după 1930, când, în ciuda lucrărilor valoroase şi a succeselor de care se bucurase deja în cariera sa, Duiliu Marcu a simţit nevoia unei schimbări în abordarea arhitecturii, care să corespundă mai bine necesităţilor societăţii româneşti interbelice. În acest sens, arhitectul se înscrie în curentul modernist, mai precis în modernismul clasicizant, filtrat printr-o viziune proprie, unică în ţara noastră, care aminteşte pe alocuri de arhitectura mussoliniană. Ca principala personalitate a acestui stil, Duiliu Marcu îşi desăvârşeşte opera şi se impune definitiv ca unul dintre cei mai mari arhitecţi din istoria arhitecturii din România.

Justificându-şi această opţiune finală din activitatea sa profesională, Marcu mărturiseşte, în concordanţă cu cele exprimate mai sus: „Pe baza experienţei acumulate în activitatea dintre 1912 şi 1930, examinându-mi poziţia faţă de cele două curente (clasic şi de tradiţie), am înţeles că nu mergeam pe drumul cel mai bun şi că trebuia să-mi modific radical concepţia despre arhitectura noastră. [...] Arhitectura trecutului aparţinea trecutului, prezentul cerea altceva de la arhitecţi. [...] Pentru aceste motive, încă de la 1930 am căutat drumul spre o arhitectură românească modernă pe care am încercat să o îmbrac în forme cât mai originale."

Etapa modernistă a carierei lui Duiliu Marcu este şi cea mai prolifică. Programele de arhitectură abordate de Marcu sunt variate, de la clădiri publice şi imobile cu apartamente şi birouri, la locuinţe individuale şi pavilioane de expoziţie.

Arhiva „Donația Duiliu Marcu”, Arhivele Naționale Române.

1.3. LISTĂ DE LUCRĂRI ARHITECTUL DUILIU MARCU

ARHITECTURA CLASICĂ (ACADEMISM FRANCEZ)

1912-1913 Palatul Universităţii din Bucureşti – Secţia Fizico-Matematice; autor principal prof. arh. Nicolae Ghica-Budeşti

1913-1915 Casa Iulian Vrăbiescu, Craiova

1914-1915 Casa Tudor Mărăscu, Craiova

1914-1915 Catedrala Madona Dudu din Craiova proiect de execuţie - construită de arhitectul I. D. Traianescu pe fundaţiile din proiectul lui D.M.

1915-1916 şi 1920-1925 Casa ing. Constantin M. Vasilescu, Bucureşti, bd. Lascăr Catargiu, nr. 54

1916-1919 Casa Sevastia Ilie Săbăreanu, Bucureşti, bd. Regina Maria, nr. 52-54

1919 şi 1922-1925 Casa doctor Anton Dobrovici, Bucureşti, bd. Lascăr Catargiu, nr. 40

1912 Proprietatea A. Gusti, Bucureşti, Parcul Ioanid

1912 Casa Ilie Săbăreanu, Bucureşti, Parcul Ioanid; proiect

1913 Catedrala Madona Dudu din Craiova; concurs clasat I

1914-1916 Casa N. Titulescu, Bucureşti, şos. Kiseleff, nr. 35; proiect

ARHITECTURA DE TRADIŢIE (NEOROMÂNESC INTERBELIC)

1921-1924 Uzina electrică şi clădirea transformatorilor, Floreşti-Prahova; coautor inginer Emil Prager

1922-1923 Imobilul din Bucureşti, str. Sf. Apostoli, nr. 11 – demolat în anii ‘80

1922 Imobil de raport Victor Antonescu, Bucureşti, str. Biserica Popa Chiţu, nr. 14

1922 Casa Procopie-Dumitrescu, Bucureşti, str. Batiştei, nr. 35

1922 Casa Marie şi Ion Pillat, Bucureşti, str. Gogu Cantacuzino, transformare

1922 Casa doamnei Adina Vasilescu, Bucureşti, str. Pompiliu Eliade, transformare

1922-1924 Casa de raport Scarlat - Caragiale, Bucureşti, str. Sofia, nr. 21

1923-1926-1931 Şcoala Politehnică din Timişoara – Pavilionul de Mecanică, Cămin studenţesc şi Cantină

1923-1928 Teatrul oraşului Timişoara, Piaţa Operei, sala de spectacole, interioarele

1923 Vila Nicolae Tabacovici, Sinaia

1923 Casa familiei Julietta şi Eugen Teodorini, Ploieşti, str. Stănică Marin

1923 Vilă lângă Bucureşti

1923-1924 Casa Aristide Blank, Bucureşti, str. Gen. Berthelot/ Spiru Haret; transformare

1923-1926 Staţiile de transformare pentru iluminatul oraşelor Sinaia şi Buşteni

1923-1924 Piaţa Monumentului Unirii din Brăila; coautor sculptor Oscar Späthe

1924-1925 Crematoriul „Cenuşa" (prima clădire de acest fel din Europa), Bucureşti; proiect de execuţie - construit de arhitectul I. D. Traianescu pe fundaţiile din proiectul lui D.M.

1924-1926 Cavoul Capri, cimitirul Bellu din Bucureşti

1924-1926 Piaţa Unirii din Oradea

1925-1927 Restaurantul „La Colonade" din Bucureşti, Şoseaua Kiseleff – demolat în perioada interbelică

1925-1927 Hotelul Athénée Palace, Bucureşti; renovare, transformare

1925-1926 Pavilionul Artelor de pe Şoseaua Kiseleff din Bucureşti – demolat în perioada interbelică

1926-1930 Cinematograful Capitol din Timişoara; concurs, premiul I şi execuţie

1926-1939 Imobilul din Bucureşti, Calea Victoriei, nr. 45

1926-1928 Casa familiei Julietta şi Eugen Teodorini, Bucureşti, str. Alexandru Philippide, nr. 17

1927-1929 Capela familiei Blank, Bucureşti-Băneasa

1928-1929 Vilă la Reşiţa

1929 Pavilionul României la Expoziţia Internaţională de la Barcelona

1930 Vila doctor Krainic, Sinaia-Cumpătu

1930 Vila ing. Constantin Buşilă, Sinaia, str. Mănăstirii, releveu 1926 extindere, refacere fosta vilă Candiano

1930 Secţiunea României la Expoziţia de Comunicaţii şi Turism de la Poznan (Polonia); colaborator arh. Horia Creangă

1920 Proprietatea George Ionescu (socrul arhitectului), Bucureşti, str. Gogu Cantacuzino, nr. 65, după naţionalizare Ambasada Ungariei – la parter era biroul lui D.M.

1922 Proprietatea Raphael Halfon (arh. Ştefan Burcuş), Bucureşti, şos. Kiseleff, nr. 55-57, ansamblu de 5 case – casa în care a locuit D.M. până la sfârşitul vieţii

1923 Casa SAR – Simona Alimănişteanu, Bucureşti, Parcul Ioanid; proiect

1923 Imobil de raport R. Drăghicescu, Bucureşti, str. Jules Michelet/ str. Lahovary; proiect

1923 Vila Dan Corbescu, Afumaţi; proiect

1923 Pavilion (I. Doiciu) la Snagov (restaurant, lăptărie, debarcader); proiect

1923 Casa Aurel Cosma, Timişoara; studii

1925-1926 Vaporul „Dacia" – donat Rusiei ca despăgubire de război în 1944

1926 Catedrala ortodoxă din Timişoara; studii

1927 Palatul Academiei Române; concurs clasat I; anteproiect în 1931

1928 Palatul Elena Kreţulescu (arh. Petre Antonescu), Bucureşti, str. Ştirbey Vodă, nr. 39 – preşedinţia Consiliului de Miniştri

1928 Locuinţe pentru muncitori la Reşiţa; proiect

1928 Vila ing. V. Vâlcovici, Constanţa; proiect

1928 Vilă la Anina; proiect

1930 Piaţa Centrală la Costineşti; proiect

ARHITECTURA MODERNĂ (MODERNISM CLASICIZANT)

1932-1934 Imobilul de locuinţe al Societăţii „Mica" (Ion Gigurtu), Bucureşti, Calea Victoriei, nr. 61-63 – „Blocul Nestor" (cofetăria Nestor la parter şi biroul arhitectului D.M.) - dispărut la cutremurul din 1977

1932-1933 Casa ing. Constantin Buşilă, Bucureşti, Aleea Modrogan, nr. 1

1933 Casa doamnei George Georgescu - Florica (Tutu) Oroveanu (fiica adoptivă a lui C. Buşilă), Bucureşti

1933 Vila profesor Pogoneanu, Sinaia

1934-1936 Centru alimentar, Buzău

1934-1936 Teatrul oraşului Timişoara, Piaţa Operei, faţadele - faza a doua

1934-1937 Palatul Ministerului Transporturilor; colaborator principal arh. Şt. Călugăreanu

1934-1941 Casa Autonomă a Monopolurilor Statului, Calea Victoriei, nr. 150

1934-1935 Imobilul Tabacovici, Bucureşti, str. Dionisie, nr. 2

1934-1935 Imobilul ing. Ficşinescu, Bucureşti, str. Ştirbei Vodă, nr. 92

1934 Casa ing. Luca Bădescu, Bucureşti, bd. Aviatorilor
1934 Vila Olga Ştefănescu (Bébé), Sinaia-Cumpătu
1934-1935 Vila familiei Gigurtu, Predeal
1934-1935 Casa profesor Mircea Djuvara, Bucureşti, str. Sofia, nr. 14
1934 Mică uzină electrică pe litoral - Balcic
1934 Abatorul oraşului Buzău; colaborator ing. B. Stinghe - demolat
1934-1935 şi 1940 Abatorul oraşului Bacău; colaborator ing. B. Stinghe - demolat
1934-1935 Sistematizarea parţială a oraşului Bacău
1934-1936 Sistematizarea oraşului Bucureşti; în colaborare cu arh. R. Bolomei, arh. I. Davidescu, ing. T. Rădulescu
1935 Imobilul Stoianescu, Bucureşti, str. Ştirbei Vodă, nr. 20
1935-1937 Imobilul Casei de Credit a Magistraţilor, Bucureşti, bd. Magheru, nr. 24
1935-1937 Sistematizarea oraşului Buzău
1936-1938 Biblioteca Academiei – Săli de lectură şi birouri, Bucureşti, Calea Victoriei
1936 Imobilul Giurgea, Bucureşti, str. Ştirbei Vodă, nr. 17
1936-1937 Imobilul Stoianescu, Bucureşti, str. Ştirbei Vodă, nr. 18
1936-1938 Imobilul doamnei Popovici-Mezin, Bucureşti, str. Italiană, nr. 25
1936 Vila doamnei Ioanid, Balcic
1936 Lotizarea G. Crăiniceanu, Predeal
1936 Sistematizarea staţiunii Agigea
1937-1938 Gara regală de la Bucureşti-Mogoşoaia
1937-1938 Gara regală de la Sinaia; colaborator Serviciul de Arhitectură al C.F.R.
1937 Staţie de călători; colaborator Serviciul de Arhitectură al C.F.R.
1937-1939 Şcoala Superioară de Război din Bucureşti
1937-1939 Institutul de cercetări ştiinţifice, Şoseaua Bucureşti-Ploieşti
1937-1939 Institutul de fizică şi chimie din Cluj al Academiei Române
1937-1944-1952 Ministerul Afacerilor Străine - Palatul Victoria
1937-1939 Imobilul cu birourile Societăţii „Mica", Bucureşti, Calea Victoriei, nr. 61-63 - dispărut la cutremurul din 4 martie 1977
1937 Pavilionul României la Expoziţia Internaţională de la Paris; proiect de concurs premiul I şi execuţie
1937 Sistematizarea staţiunii Timişul de Sus; colaborator Serviciul tehnic al oraşului
1937-1942 Sistematizarea oraşului Braşov; colaborator Serviciul tehnic al oraşului

1938-1939 Hotel Athénée Palace Bucureşti, aripa nouă - faza a doua
1940 Mormântul generalului Gheorghe Marcu (tatăl arhitectului), Craiova
1942 Sistematizarea parţială a oraşului Curtea de Argeş
1943-1945 Sistematizarea centrului civic al Braşovului; colaborator arh. T. Chiţulescu
1945 Cavouri: Baron Lövendal, familiile Cosma, Eraclide, Iliescu la cimitirul Bellu din Bucureşti
1946-1947 Reconstruirea Ambasadei României la Viena; colaborator Serviciul de arhitectură al Ministerului Afacerilor Externe
1931 şi 1957-1959 Piaţa Academiei Române din Bucureşti; studii
1934 Banca Marmorosch-Blank, Bucureşti, extindere la Calea Victoriei; proiect
1934 Proprietatea Cesianu-Arion, Bucureşti, Calea Victoriei, nr. 175/ str. Sevastopol; proiect
1934 Imobil de locuinţe pentru muncitori, Anina; proiect
1934 Casa Predescu Corneliu, Bucureşti, Calea Dudeşti, nr. 119; studii
1935 Imobil de raport Solacolu, Bucureşti, str. Dionisie nr. 36; studii
1935 Casa Weiss, Bucureşti, str. Scaune, nr. 35; studii
1936-1938 Casa Ion Gigurtu (arh. Paul Smărăndescu), Bucureşti, str. Benito Mussolini, nr. 16-18
1936 Sistematizarea oraşului Stockholm; concurs internaţional; în colaborare
1936 Imobilul Gh. Fringhian – apartamente şi birouri, Calea Victoriei, nr. 72; proiect
1936 Vilă la Costineşti; proiect
1937-1938 Legaţia României la Praga
1937 Gară la Constanţa, colaborator Serviciul de Arhitectură al C.F.R.; proiect
1937 şi 1959 Piaţa Victoriei din Bucureşti; studii
1938 Concurs pentru Piaţa Primăriei
1938 Legaţia Italiană – „Cassa d' Italia", Bucureşti, Calea Victoriei/ Str. General Gh. Manu
1938 Studii pentru un Arc de triumf
1938 Piaţa Palatului Republicii, studii; 1944 concurs public
1938-1939 Institutul Social Român; proiect
1939 Concurs pentru Opera din Bucureşti; studii
1940 Casa Dobrescu, Bucureşti, şos. Vianu; proiect

Proiecte realizate în cadrul I.P.C. (Institutul de Proiectări în Construcţii) după naţionalizare (11 iunie 1948): Institutul Meteorologic Central; colaborator I.P.C.; proiect; institutul de cultură fizică Bucureşti-Nord, colaborator I.P.C.; proiect; Cartier universitar în nordul Capitalei, colaborator I.P.C.; Cartier universitar pe colina Arsenalului, colaborator I.P.C.; studii ; Cartier universitar în vestul Capitalei (de la Teatrul Muzical la Ciurel); colaborator I.P.C.; proiect

DUILIU MARCU 1885 -1966

1			4
2		5	6
		7	8
3		9	10

Duiliu Marcu, Școala Superioară de Război, București, 1937-1938
1-3 Imagini actuale – arhiva prof. dr. arh. Sorin Vasilescu, foto 2012
4-10 Interioare – arhiva autorului, foto 2012
4-6 Vestibul, detalii
7-10 Detalii hol parter

1			5
2			6
3			7
4			8

Duiliu Marcu, Palatul Ministerului Afacerilor Externe, București, 1937-1944, 1945-1952
1,2 Imagini actuale – arhiva prof. dr. arh. Sorin Vasilescu
3-8 Interioare actuale – arhiva arh. Daniela Demetriu
3,4 Hol parter, scară, 5 Hol etaj 1, 6,7 Salonul de festivități, banchete, detaliu, 8 Coridor birouri etaj 2